

степені на диатончната Т. с. 5 хроматични полутона — чрезъ раздѣляне на 5-тѣ цѣлтонни разстоянія — на полутонни. 3) **Енхармонични** Т. с., на които тоновете сж равнoзвучни.

Тонове (акордови) степені, нѣм. Klangstufen — се нарича мѣрoдавнo станалото означение на акордитѣ (тризвучията) върху степенитѣ на тоновата стѣлба: мажорнитѣ — съ голѣми цифри, а минорнитѣ — съ малки. Умаленитѣ тризвучия се бележатъ пакъ съ малки, но се поставя и една нуличка, а увеличенитѣ съ голѣми, като се прибавя и една чертица. Споредъ това, тризвучията на степенитѣ ще се бележатъ въ dur така: I II III IV V VI VII°, а въ moll: I II° III° IV V VI VII°.

Тоново представяване, или застѣпничество, се нарича особното значение, което придобива единъ тонь — като основенъ или терцовъ на единъ или другъ акордъ, — или като квинтовъ на трети, което има различно значение за родството на тоналноститѣ. Въ шестъ различни акорда може да влиза всѣки единъ тонь; така, тоньтъ солъ може да бжде: основенъ тонь на G-dur и g moll акорди, квинта на C-dur и c-moll акорди и терца на Es-dur и e-moll акорди, като въ разнитѣ случаи извиква различно родство на тоналноститѣ.

Тоновъ видъ — нѣм. Tonart (гл. Тоновъ родъ).

Тоновъ родъ — се нарича основното свойство на една тоналностъ или акордъ — въ смисълъ на мажоренъ (dur) или миноренъ (moll), следователно, dur и moll сж двата Т-и р-а въ съвременната музика. Въ древногръцката музика Т-тѣ р-ве сж три: диатониченъ, хроматиченъ и енхармониченъ (въ стария смисълъ на понятието — съ четвъртонови разстоянія).

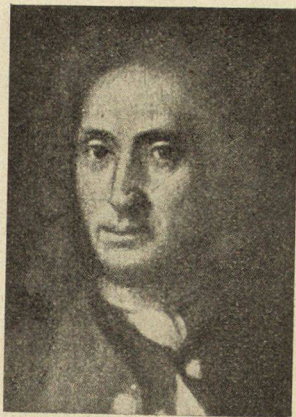
Тонусъ, лат. tonus — 1) въ музиката на срѣдновѣковието — означава modus = гласъ, тоналностъ — при църковнитѣ гласове; 2) има значение, сжщо, и на цѣлъ тонь.

Тонъ — се нарича звукъ съ определенъ брой трептения, намиращъ приложение въ музиката.

Турдионъ, или **турдионъ**, фр. tordion, tourdion — старъ французски

танцъ отъ XVI в. — съ ритъмъ на гайярдата. Т. е третата часть на басъ-танцътъ.

Торели, Джузепе — Torelli, Giuseppe — виденъ цигуларъ и компонистъ, род. въ Верона, умр. 1708

Джузепе Торели

въ Болоня, цигуларъ тамъ въ С. Петрониусъ, после е живѣлъ въ Виена и Ансбахъ (капелмайсторъ на маркиграфа), 1701 год. се връща въ Болоня, дето и умира. Значението на Т. се състои въ това, че той е създателъ на соловия цигулковъ концертъ. Значителенъ е той и въ своитѣ концерти трoси (за 2 концертни цигулки, 2 рипиено цигулки, виола и континуо), но създателъ на този музикаленъ видъ не е той. Освенъ това, писалъ: триосонати, камерни концерти, симфонии за 3 и 2-4 инструмента, 7 книги камерна музика (различни видове), оркестрови сюити за 4 инструмента и В. с.

Тори, Пиетро — Torri, Pietro — значителенъ оперенъ компонистъ, род. 1665 въ Пескиера, умр. 6 юлий 1737 въ Мюнхенъ, билъ органистъ и капелмайсторъ въ Мюнхенъ. Хановеръ, Брюксель (1697—1707) и, най-после, пакъ въ Мюнхенъ (отъ 1732) — като капелмайсторъ, писалъ 26 опери, 1 оратория и камерни дуети.